

Sygn. akt I C 2164/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR Marta Burzyńska**

Protokolant: **Dorota Głowacka**

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko A. P., I. M., W. T., W. M., E. W., Gminie O.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej

uzgadnia treść księgi wieczystej w ten sposób, że nakazuje odłączyć z księgi wieczystej o numerze (...)zabudowaną nieruchomość oznaczoną numerem geodezyjnym (...)o powierzchni 0,20 ha położoną we wsi R.gm. O.i założyć dla niej nową księgę wieczystą wpisując w niej jako właścicieli: A. M.do 1/2 (jednej drugiej) części, W. T.do 1/6 (jednej szóstej) części, W. M.do 1/6 (jednej szóstej) części i E. W.do 1/6 (jednej szóstej) części.

Sędzi a

Sygn. akt I C 2164/14

UZASADNIENIE

Powódka A. M.wnosiła o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości oznaczonej numerem geod. (...) ujawnionym w księdze wieczystej nr (...), w ten sposób, aby jako jej współwłaściciele wpisać ją samą z udziałem do 6/12 części i pozwanych E. W., W. M.i W. T.w częściach po 2/12 każdego z nich.

Pozwana Gmina O. uznała powództwo.

Pozwana A. P. wносиła o oddalenie powództwa.

Pozwana I. M. popierała powództwo.

Pozwany W. T. wносиł o oddalenie powództwa.

Pozwana W. M. popierała powództwo.

Pozwana E. W. pozostawiła powództwo do uznania sądu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nieruchomość, której dotyczy powództwo jest oznaczona numerem geod. (...) i położona jest we wsi R. na terenie gminy O.. Dla nieruchomości tej jest prowadzona księga wieczysta o nr (...), w której jako właściciel wpisana jest pozwana Gmina O.. Przedmiotowa nieruchomość znajduje się w posiadaniu powódki oraz pozwanych W. T., W. M. i E. W.. Jest ona podzielona ogrodzeniem wzdłuż na dwie części: na jednej znajduje się budynek mieszkalny i zabudowania gospodarcze pozostające w posiadaniu powódki, na drugiej części znajdują się podobne zabudowania pozwanych.

Przedmiotowa nieruchomość została wydzielona z większej nieruchomości oznaczonej numerem geodezyjnym (...), której powierzchnia liczyła 0,36 ha. Nieruchomość ta z dniem 4 listopada 1971 roku z mocy przepisu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 roku i uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. z 1971 r. Nr 27, poz. 250) stała się przedmiotem współwłasności w częściach równych dwóch braci: M. T. (1) i G. T., co potwierdził akt własności ziemi nr (...) wydany przez Naczelnika Powiatu w B. (k. 5 akt i dokumentów księgi wieczystej nr (...)). Obaj bracia w dniu nabycia własności nieruchomości pozostawali w związkach małżeńskich, w obu związkach panował ustrój wspólności ustawowej, stąd udziały w nieruchomości weszły do ich majątków dorobkowych. W konsekwencji, właścicielami przedmiotowej części byli M. i M. małżonkowie T. w jednej drugiej części oraz G. i A. T. w jednej drugiej części. Przedmiotowa nieruchomość stanowiła działkę siedliskową, na której znajdowały się domy i budynki gospodarcze obu małżeństw. Oba małżeństwa prowadziły odrębne gospodarstwa rolne i zamieszkiwały na przedmiotowej nieruchomości, która była położona we wsi R. i przylegała do ulicy wiejskiej. Nieruchomość ta była podzielona płotem ustawionym wzdłuż jej dłuższych granic na dwie części. Na jednej części znajdował się dom i zabudowania gospodarcze M. i M. T. (2), na drugiej części był dom i budynki gospodarcze G. i A. T.. Większość zabudowań znajdowała się w głębi nieruchomości.

W dniu 2 marca 1977 roku na mocy decyzji Naczelnika Gminy O., gospodarstwo rolne (...), obejmujące udział w wysokości 1/2 części w nieruchomości oznaczonej numerem geod. (...) zostało przejęte na własność Skarbu Państwa, przy czym spod przejęcia wyłączono budynki, które pozostawiano jako odrębny od gruntu przedmiot własności (decyzja Naczelnika Gminy w Orli nr (...) – k. 569 akt o nr (...)).

W dniu 13 lipca 1979 roku na mocy decyzji Naczelnika Gminy O., gospodarstwo rolne (...) wraz udziałem w wysokości 1/2 części we własności nieruchomości oznaczonej numerem geod. (...), zostało przejęte na własność Skarbu Państwa. Spod przejęcia wyłączono budynki, dom, chlew i stodołę znajdujące się na działce (...) i ustalono, że stanowią one odrębny od gruntu przedmiot własności (decyzja Naczelnika Gminy w Orli o nr (...) z dnia 13 lipca 1979 roku – k. 548 akt o nr (...)).

W dniu 22 stycznia 1989 roku zmarł G. T., a spadek po nim nabyła jego żona A. T. i dzieci, czyli pozwani E. W., W. T. i W. M. w częściach po jednej czwartej każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego w B. Wydziału I Cywilnego z dnia 7 lutego 1992 roku w sprawie o sygn. akt (...) – k. 571 akt o nr (...)).

Następnie, w dniu 27 sierpnia 1991 roku M. T. (2) i M. T. (1) wystąpili do Urzędu Rejonowego w B. z wnioskiem o stwierdzenie na ich rzecz prawa własności do nieruchomości o numerze (...), wskazując, iż na tej nieruchomości znajdują się budynki, stanowiące ich własność. Na podstawie tego wniosku Urząd Rejonowy wszczął postępowanie administracyjne w przedmiocie zwrotu zabudowanej nieruchomości i zawiadomił A. T. o wszczęciu tego postępowania i pouczył, iż ją, iż może ona ubiegać się o zwrot działki pod budynkami. W trakcie tego postępowania Urząd Rejonowy w B. wystąpił do Rejonowego Oddziału Wojewódzkiego Biura Geodezji i (...) w B. o dokonanie podziału działki o nr (...) poprzez wydzielenie części zabudowanej. Na podstawie tego wniosku, geodeta J. S. dokonał podziału działki nr (...) na dwie działki o numerach (...). W taki sposób powstała nieruchomość o numerze (...), której dotyczy niniejszy proces. Sposób podziału nie odpowiadał rzeczywistemu usytuowaniu budynków na działce (...). Granica między nowowydzielonymi działkami nie przebiegała wzdłuż działki (...), ale w jej poprzek, wskutek czego większość budynków, w tym oba budynki mieszkalne i większość budynków gospodarczych znalazła się na nowowydzielonej działce o nr (...), a na działce (...) pozostał tylko budynek gospodarczy G. i A. T.. W dniu 17 grudnia 1991 roku Urząd Rejonowy w B. wydał decyzję nr (...), w której stwierdził prawo współwłasności do udziału 1/2 w nieruchomości oznaczonej jako działka o nr (...) o powierzchni 0,14 ha, na rzecz M. i M. małżonków T., wskazując, iż na tej działce znajdują się ich budynki stanowiące odrębny od gruntu przedmiot własności. Następnie, w dniu 23 kwietnia 1992 roku

Urząd Rejonowy w B. wydał decyzję nr (...), w której stwierdził prawo współwłasności do udziału 1/2 w nieruchomości oznaczonej jako działka o nr (...) o powierzchni 0,14 ha, na rzecz A. T., E. W., W. T. i W. M. w częściach po 1/8 z uzasadnieniem, że są oni współwłaścicielami zabudowań stanowiących odrębny od gruntu przedmiot własności (akta o nr (...)).

Obie decyzje w przekonaniu M. T. (1) i M. T. (2) stanowiły ich tytuł własności do tej części nieruchomości wcześniej oznaczonej jako działka nr (...), na której znajdowały się ich budynki i z której dotychczas korzystali. Podobne przekonanie żywili A. T. i pozwani E. W., W. T. i W. M.. Żadna z tych osób nie zorientowała się, że obie decyzje przyznały im własność do działki o numerze (...), na której znajdował się tylko budynek gospodarzy A. T. i spadkobierców G. T., a działka o numerze (...), na której posadowiona była reszta budynków pozostała własnością Skarbu Państwa.

W dniu 31 stycznia 1991 roku Urząd Wojewódzki w B. wydał decyzję na podstawie której stwierdził, że nieruchomość o numerze (...) położona w R. gm. O. stała się z mocy prawa własnością Gminy O.. Na podstawie tej decyzji i wyżej wymienionych decyzji Urzędu Rejonowego w B., dokonano wpisów w księdze wieczystej oznaczonej obecnie nr (...), w której jako właściciela działki o nr (...) wpisano pozwaną Gminę O. (akta i dokumenty księgi wieczystej o nr (...)).

W dniu 17 maja 1999 roku zmarł M. T. (1), a spadek po nim nabyła żona M. T. (2) i córki – pozwane I. M. i A. P. w częściach po 1/3 (jednej trzeciej) każda z nich (postanowienie Sądu Rejonowego w B. z dnia 26 października 2000 roku w sprawie o sygn. akt (...) – k. 7 akt i dokumentów księgi wieczystej o nr (...)).

W dniu 10 kwietnia 2001 roku M. T. (2), pozwane I. M. i A. P. oraz powódka A. M. zawarły przed notariuszem W. Z. w jego Kancelarii Notarialnej w B. umowę darowizny, na podstawie której M. T. (2), I. M. i A. P. darowały powódce swoje udziały w działce o nr (...) wraz z wierzytelnością z tytułu nakładów w postaci drewnianego domu mieszkalnego i chlewa murowanego na rzecz powódki A. M., która tę darowiznę przyjęła (akt notarialny – k. 2-4 akt i dokumentów księgi wieczystej o nr (...)). Od tamtej pory powódka weszła w posiadanie części działki o numerze (...) zabudowanej budynkami wzniesionymi przez jej dziadków M. i M. małżonków T. w przekonaniu, iż powyższa umowa stanowi jej tytuł własności do tej nieruchomości. Powódka korzystała z tej części działki, wykonywała remonty budynków, doprowadziła wodę do nich, a także płaciła podatki za budynki.

W dniu 20 lipca 2002 roku zmarła A. T., a spadek po niej nabyli pozwani E. W., W. T. i W. M. w częściach po jednej trzeciej każda z nich.

W dniu 14 stycznia 2011 roku zmarła M. T. (2), a spadek po niej nabyły pozwane I. M. i A. P. w częściach po jednej drugiej każda z nich.

W 2013 roku powódka postanowiła dokonać zniesienia współwłasności nieruchomości poprzez jej podział na dwie części, zgodnie ze stanem użytkowania, jaki ukształtował się jeszcze za życia jej dziadków. Uzyskała zgodę pozwanych: E. W., W. T. i W. M., a następnie zatrudniła geodetę. Od geodety dowiedziała się, że nie przysługuje jej prawo własności do działki zabudowanej, która oznaczona jest numerem geod. (...), ale do działki niezabudowanej. Powódka udała się do Starostwa Powiatowego w B., gdzie okazało się, że nie istnieje już możliwość stwierdzenia nieważności decyzji wydanych w latach 90-tych i należy się ubiegać o wydanie decyzji dotyczącej działki o nr (...). W dniu 21 listopada 2013 roku Starostwo Powiatowe w B. wydało decyzję nr (...), w której stwierdziło, że prawo współwłasności do nieruchomości oznaczonej numerem geod. (...) o powierzchni 0,20 ha położonej w R. Gmina O. przysługuje pozwany: A. P. do 3/12 części, I. M. do 3/12 części, W. T. do 2/12 części, W. M. do 2/12 części i E. W. do 2/12 części (decyzja- k. 53 akt i dokumentów księgi wieczystej (...)).

Do chwili zamknięcia rozprawy w księdze wieczystej o nr (...) prowadzonej między innymi dla nieruchomości o numerze (...) jako jej właściciel wpisana jest pozwana Gmina O..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dokumentów oraz zeznań stron procesu: powódki A. M. (k. 84v), pozwanej I. M. (k. 84v-85, 83v-84), pozwanej E. W. (k. 85-85v) oraz częściowo na podstawie pozwanej A. P. (k. 85, 84). Dokumenty na podstawie których ustalono stan faktyczny miały charakter dokumentów

urzędowych i nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Zeznania stron procesu były ze sobą zgodne i wzajemnie się uzupełniały, tworząc logiczną całość, co przemawiało za uznaniem ich za wiarygodne i przyjęciem za podstawę ustaleń faktycznych. Na wiarę nie zasługiwały jedynie zeznania pozwanej A. P. w części w jakiej twierdziła ona, że w chwili zawarcia umowy darowizny z powódką orientowała się, że przedmiotem umowy jest niezabudowana nieruchomość. Treść zeznań pozwanej jest sprzeczna nie tylko z zeznaniami pozostałych stron procesu, z których wszyscy zgodnie twierdzili, że do czasu zatrudnienia przez powódkę geodety w celu podziału nieruchomości, żadne z nich nie orientowało się, że nie są właścicielami działki zabudowanej, ale też z treścią aktu notarialnego z dnia 10 kwietnia 2001 roku. Z aktu tego wynika, że pozwana A. P. wspólnie z powódką A. M., pozwaną I. M. i M. T. (2) złożyły oświadczenie, że nieruchomość o nr (...), która była przedmiotem umowy jest zabudowana drewnianym domem mieszkalnym z 1950 roku i chlewem murowanym, stanowiącym nakład M. i M. małżonków T.. Zeznania A. P., iż nie pamięta czy czytała powyższy akt notarialny, ani czy notariusz go odczytał nie zasługują na wiarę i służą wyłącznie na użytek niniejszego procesu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. Nr 707 z późn. Zm.) w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności.

Zgromadzone w toku procesu dowody, potwierdzają stanowisko, iż stan prawny ujawniony w księdze wieczystej o numerze (...) odnośnie nieruchomości oznaczonej numerem geodezyjnym (...) położonej we wsi R. gmina O., jest niezgodny z rzeczywistym stanem prawnym. Jako właściciel w przedmiotowej księdze wieczystej wpisana jest pozwana Gmina O., z treści decyzji Starostwa Powiatowego w B. nr (...) z dnia 21 listopada 2013 roku wynika, że prawo własności do tej nieruchomości przysługuje pozwany: A. P. do 3/12 części, I. M. do 3/12 części, W. T. do 2/12 części, W. M. do 2/12 części i E. W. do 2/12 części, a z dowodów przeprowadzonych w toku procesu wynika, że powódka A. M. wskutek zasiedzenia nabyła udział w wysokości 1/2 części we własności tej nieruchomości.

Podkreślić należy, że w doktrynie i orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że w postępowaniu o ustalenie niezgodności treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, powód może wszelkimi dowodami wykazywać istnienie tej niezgodności. Sąd Okręgowy w Poznaniu w wyroku z dnia 21 października 2014 roku w sprawie o sygn. akt II Ca706/14 stwierdził, że okoliczności, które nie mogły być skutecznie podnoszone w postępowaniu wieczystoksięgowym ze względu na kognicję sądu wieczystoksięgowego wynikającą z treści art. 626⁸ § 2 k.p.c., podlegają rozważeniu w postępowaniu wszczętym na podstawie art. 10 u.k.w.h. bez ograniczeń dowodowych (za wyjątkiem ograniczenia związanego z zasadą związania sądu decyzją administracyjną – zob. uzasadnienie uchwały (7) Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2007 r., III CZP 46/07, OSNC 2008/3/30). Celem powództwa przewidzianego w art. 10 ust. 1 u.k.w.h. jest wzruszenie domniemania wynikającego z art. 3 u.k.w.h., co może nastąpić w oparciu o wszelkie dowody dopuszczone w tym procesie o usunięcie niezgodności, zważywszy, że rozpoznawane w nim żądanie zmierza do ustalenia wprost przez sąd istnienia prawa powoda lub nieistnienia tego prawa po stronie pozwanego (wyrok SN z dnia 10 września 2009 r., V CSK 69/09, niepubl.). Z powyższego wynika, że w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, kognicja Sądu nie jest ograniczona do badania, czy powód dysponuje dokumentami stanowiącymi podstawę wpisu do księgi wieczystej, lecz Sąd winien ustalić, czy doszło do zdarzenia skutkującego niezgodnością treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Utrwalone jest także stanowisko, wyrażone także w wyżej cytowanym wyroku, że także w postępowaniu o uzgodnienie treści księgi wieczystej, sąd jest związany ostatecznymi decyzjami administracyjnymi. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 stycznia 2013 roku w sprawie o sygn. akt III CSK 76/12 stwierdził, że dla uzgodnienia księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, w sytuacji, gdy podstawę wpisu stanowiła ostateczna decyzja administracyjna niezbędne jest wzruszenie tej decyzji we właściwym postępowaniu administracyjnym; sąd powszechny jest bowiem związany decyzją administracyjną. Stąd, jakkolwiek decyzje wydane przez Urząd Rejonowy w B. w sprawach o numerach GG. (...) i

GG. (...), na podstawie których przyznano M.i M.małżonkom T.oraz A. T., W. T., W. M.i E. W.prawo własności nieruchomości o numerze (...) były ewidentnie błędne, to są one wiążące dla Sądu orzekającego w niniejszej sprawie. Wskutek tych decyzji, działka nr (...)na których znajdowały się budynki dwóch rodzin i do której w świetle art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 roku i ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (tekst jedn: Dz. U. z 1989 r. Nr 24. Poz. 133 z późn. zm.) w zw. z art. 4 pkt 22 ustawy z dnia 17 maja 1990 roku o podziale zadań i kompetencji określonych w ustawach szczególnych pomiędzy organy gminy a organy administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1990 r. Nr 34, poz. 198 z późn. zm.) obie rodziny były uprawnione, stała się własnością Skarbu Państwa. W konsekwencji, wiążąca dla Sądu jest także kolejna decyzja administracyjna dotycząca stwierdzenia, że Gmina O.z mocy prawa stała się własnością tej działki i została wpisana do księgi wieczystej jako jej właściciel.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w toku procesu, w tym z zeznań stron procesu wynika, że na datę zamknięcia rozprawy właścicielami działki o numerze (...)wskutek zasiedzenia stali się powódka A. M.w 1/2 części i pozwani W. T.do 1/6 części, W. M.do 1/6 części i E. W.do 1/6 części. Z zeznań stron wynika, że od czasu wydania decyzji Urzędu Rejonowego w B.(z dnia 17 grudnia 1991 roku Urząd Rejonowy w B.nr (...)dotyczącej M.i M. T. (2)oraz z dnia 23 kwietnia 1992 nr (...)dotyczącej A. T., W. T., W. M.i E. W.) obie rodziny uważały się za właścicieli udziałów w nieruchomości o numerze (...)w przekonaniu, że decyzje te dotyczą tych nieruchomości. Przekonanie to było usprawiedliwione treścią obu decyzji, z której wynikało, że dotyczą one nieruchomości pod budynkami obu rodzin. M.i M. T. (2)czuli się właścicielami części nieruchomości o numerze (...)na której znajdowały się ich budynki, a A. T.i jej dzieci uważali się za właścicieli drugiej części tej nieruchomości. Obie rodziny płaciły podatki za budynki i dbały o zajmowane przez siebie części tej nieruchomości. W dniu 17 maja 1999 roku zmarł M. T. (1)i posiadanie części działki o numerze (...)przejęła M. T. (2), która w 2001 roku po zawarciu umowy darowizny z córkami i wnuczką, przeniosła posiadanie na rzecz powódki A. M.. Wszystkie strony tej umowy, zarówno M. T. (2), jak i powódka oraz pozwani I. M.i A. P.były przekonane, że umowa którą zawierają dotyczy udziału w działce (...)o czym świadczy fakt, iż objęły umową także wierzytelność tytułu nakładów na nieruchomości w postaci budynków wzniesionych przez M. T. (2)i M. T. (1). Od tamtej pory do czasu zamknięcia rozprawy powódka jest posiadaczką samoistną części działki nr (...). Podobna sytuacja miała miejsce w przypadku części nieruchomości o numerze (...)zajmowanej przez A. T.i pozwanych W. T., W. M.i E. W.. Po śmierci A. T.w 2002 roku posiadanie przeszło na jej dzieci: pozwanych W. T., W. M.i E. W.. Podkreślić należy, że posiadanie samoistne powódki i pozwanych nigdy nie było kwestionowane, ani przez nich samych, ani przez właściciela nieruchomości Gminę O.. Zdaniem Sądu, zachowanie powódki i pozwanych przekonuje, iż byli oni posiadaczami samoistnymi w dobrej wierze, a ich posiadanie doprowadziło do nabycia tej nieruchomości w drodze zasiedzenia. Zgodnie z przepisem art. 172 kodeksu cywilnego posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Natomiast w myśl art. 336 kodeksu cywilnego posiadaczem samoistnym rzeczy jest kto nią faktycznie włada jak właściciel. Dla uznania posiadacza za samoistnego konieczne jest, aby władał on rzeczą w takim zakresie jakby był właścicielem i miał wolę posiadania tej rzeczy dla siebie, to jest wykonywał to władztwo we własnym imieniu. Zdaniem Sądu zarówno M.i M.małżonkowie T., jak i M. T. (2), a następnie powódka A. M.byli posiadaczami samoistnymi udziału w wysokości 1/2 części w nieruchomości o numerze (...), gdyż czuli się jej właścicielami w takim zakresie, zachowywali się jak jej właściciele i byli tak traktowani przez otoczenie. Okoliczność, iż ich przekonanie o tytule własności do części tej nieruchomości było oparte na decyzji administracyjnej, której treść stwarzała taką możliwość interpretacji, wskazuje, że byli oni posiadaczami w dobrej wierze. Prowadzi to do uznania, iż w dniu 2 stycznia 1992, czyli w dniu w którym decyzja o nr (...)stała się prawomocna M.i M. T. (2)objęli w samoistne posiadanie udział w wysokości 1/2 części we własności działki o nr (...). Po upływie 20-letniego terminu w dniu 2 stycznia 2012 roku, powódka jako ich następczyni nabyła ten udział w drodze zasiedzenia. Podobnie ocenić należy zachowanie A. T.i pozwanych W. T., W. M.i E. W.. W ich przypadku objęcie w posiadanie udziału w wysokości 1/2 części we własności działki o nr (...)nastąpiło w dniu 12 maja 1992 (data uprawomocnienia się decyzji nr (...), a skutek w postaci zasiedzenia nastąpił 12 maja 2012 roku.

Na datę zamknięcia rozprawy właścicielami nieruchomości o numerze (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta o nr (...) są: A. M.do 1/2 (jednej drugiej) części, W. T.do 1/6 (jednej szóstej) części, W. M.do 1/6 (jednej szóstej) części i E. W.do 1/6 (jednej szóstej) części.

Mając na względzie powyższe okoliczności, na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. Nr 707 z późn. zm.), art. 172 § 1 kodeksu cywilnego, należało orzec jak w sentencji wyroku.

Sędzia